

Не посмей дори да и загатне
Къде е тя, какво съ^ов нея стана, —
И само я тешаха съ^ов измами,
Че някоя си н'амъ-къде си ужъ
Детето е прибрала на кърма,
Докато се отъ болестъ тя продигне.
Кой би ѝ казалъ и какво — на майка
При смъртъ, за рожба мъртвородна.

Събрани бяха привечеръ веднѣжъ
Съседките при болната родилка
И нея те — за време укротена
Отъ огницата — съ^ов поволни думи
Разтушваха. А тъкмо се и Бойко
Тога^з завърна въ къщи. Предъ вратата
Той, безъ да иска, се въспре и вслуша
Въ^о гвора що идеше отвътре.
И чу той ясно думи на жена си:
«Подлъзнахъ се изъ стълбата, а то
Не му бе време... подиръ месецъ, два...
Нал^о било му писано... Понесохъ
По стълба менци, и н'амъ какъ съ^ов тяхъ
На подплесъ стѣпихъ — та на двора чакъ...
Ехъ, божичко, па нея ношъ!» И нищо
Не чу нататъкъ Бойко. Спре се той
И нещо каточе се вби въ душа му,
Зави му паметъ и сърцето стисна
Като приклещенъ прѣстъ между врати.
Какво бе туй? Съ лъжовни думи тя
Закриля тоя който младостта ѝ
Почерни, който първата си рожба
Уби?! Не е ли туй на сънь? Съ какво ли
За нея той е драгъ, та го закриля
Предъ хората?! —

И цяла нощъ се той
По двори лута, сякашъ тия думи
Въ душата му откриха пропастъта